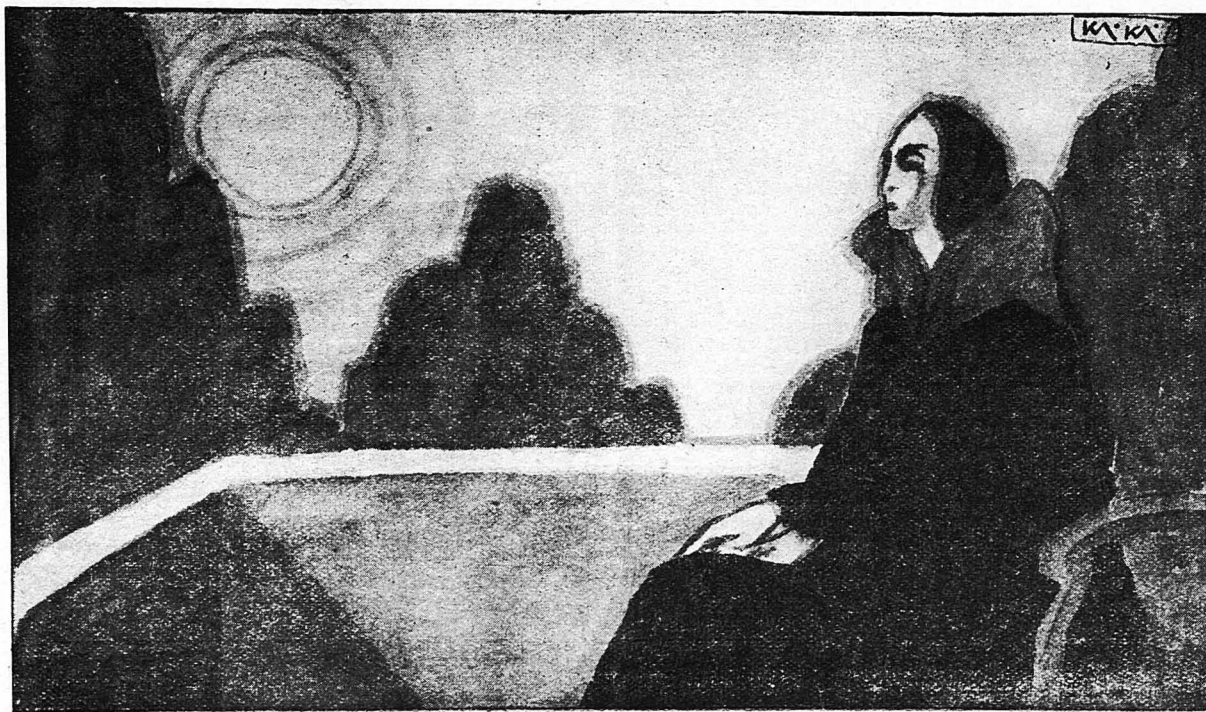


◀ ΘΕΙΝΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΙ

(Σχεδίασμα Κλ. Κλώνφ)



ΡΟΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

[Τού 'Αντ. Τσεχόφ]

Η ΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ



Ἰξε ξημερώσει πιά κ' ἐν τούτις στήν ταβέρνα του μπάρα πα Ροϋλιν ὑπῆρχαν ἀκόμα πελάτες. Ὅλοι ὄλοι ἦσαν τρεῖς : ὁ ράφτης ὁ Μερκούλωφ, ἕνας ἀστυφύλακας κ' ὁ ταμπής τοῦ μαγαζιού καὶ οἱ τρεῖς ἦσαν μισομεθυσμένοι.

Ὁ Μερκούλωφ τοὺς ἔλεγε γιὰ τὸν καιρὸ πού ἦταν ἀκόμα ράφτης στήν Πετρούπολι κ' εἶχε νά κάνει μετὰ τὰ πλήθη τῶν εὐγενῶν πού ἔρραβε τότε καὶ πιαρονεούτανε γιὰ τὴν σημερινήν κατάντια του. Τώρα ἦταν ὑποχρεωμένος νά κάνει ρούχα γιὰ τοὺς μπακάληδες καὶ τοὺς χωριάτες.

— Ἐφτιαγες στολές καὶ γιὰ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ἀστυνομίας; τὸν διέκοψε ὁ ἀστυφύλακας.

— Τί λές ἐκεῖ! ἀπάντησε ὁ ράφτης. Οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς ἀστυνομίας μέσα στήν Πετρούπολι εἶναι τόσοι, ὅσοι κ' οἱ σκύλοι στοὺς δρόμους. Μὴ βλέπης ἐδῶ, πού, ἅμα τοὺς συναντοῦν, τοὺς βγάζουν τὸ καπέλλο ὡς τὰ πόδια, ἐκεῖ, ἅμα τραχάρης μετὰ κανένα τους στό δρόμο, τοῦ λές : — «Πού ἔχεις τὸ νοῦ σου! κύτταξε πού βαδίζεις!» Ἐκεῖ ἔκαναμε ρούχα γιὰ τοὺς κ. κ. στρατιωτικούς καὶ γιὰ πρόσωπα τῶν τεσσάρων πρώτων τάξεων. Ἄν ἀξάφνα, ἦσουν τῆς πέμπτης τάξεως; δε θά σοῦ δόναμε καμμιά σιμασία. Θά σοῦ λέγαμε δταν ἐρχόσουν νά ρωτήσης γιὰ τὰ ρούχα σου ἂν εἶν' ἔτοιμα :

— Σαναπέρασε σέ μιὰ βδομάδα, γιατί ἐκτός ἀπὸ τὸ γιακά καὶ τὰ ρεβέρ τῶν μανικιών, πού δὲν εἶναι τίποτα, τὰ ἄλλα εἶν' ἔτοιμα.

Τὸ ἴδιο μεσημέρι, ὁρθίος μπρὸ, σ' ἕνα ἱεροδιάκονο, πού εἶχε κατέβει στήν ταβέρνα, ὁ Μερκούλωφ χτύπησε τὸ στήθος του μετὰ τὴν γροθιά του καὶ μουμούριζε : «Δὲν θέλω πιά νά φτιάνω ρούχα γι' αὐτοὺς ἐδῶ. Ἐγώ, στήν Πετρούπολι ἐντὺνα τὸν βαρῶνο Σπούττσελ καὶ τοὺς κ. κ. ἀξιωματικούς!

Ἐξάφνα ἀνούστηκε ἀπόξω μιὰ γυναίκα φωνή.

— Ὁ ἀναθεματισμένος μου ἐδῶ εἶναι ;

Κ' ἡ γυναίκα τοῦ ράφτη, ἡ Ἀκονία, ἠλικιωμένη γυναίκα, μ' ἀνασηλωμένα τὰ μανίκια, μετὰ τὴν κοιλιά της συγκρατημένη μετὰ τὴ φούστα της, μπῆκε μετὰ στήν ταβέρνα.

— Που εἶνε τὸ εἶδωλό μου ; ρώτησε, ἔξετάζοντας μετὰ κακόβουλα βλέμματα τοὺς πελάτες. Ἐλα σπῆτι, εἶπε σ' ἕνα ἄνδρ' ἰ της μόλις τὸν ἀνακάλυψε. Ἐλα σπῆτι, πού νά σέ πάρῃ ὁ διάβολος! Ἐνας ἀξιωματικός σέ γυρεύει.

— Ποιὸς ἀξιωματικός; ρώτησε ὁ Μερκούλωφ.

— Μήπως τὸν ξέρω; Λέει πῶς ἦλθε γιὰ μιὰ παραγγελία.

Ὁ Μερκούλωφ ἔβησε μετὰ τὰ πέντε δάκτυλα τῆς μύτης του, πράγμα πού γι' αὐτὸν ἐσήμαινε ὑπέρτατη ἐκπληξὴ καὶ τραύλιση :

— Δεκαπέντε χρόνια τώρα κανέναν ἐντιμὸς ἄνθρωπος δὲν ἦρθε νά με ζητήσῃ, κ' ἀξάφνα, αὐτὴ τῆ στιγμῇ, μιὰ τέτοια ἀσχημὴ μέρα, ἕνας ἀξιωματικός μετὰ μιὰ παραγγελία. Χοῦμ!... Πάμε νά δοῦμε!

Βγήκε ἀπὸ τὴν ταβέρνα τρικλιζώντας καὶ γύρισε σπῆτι του.

Ἡ γυναίκα του δὲν τὸν εἶχε κοροϊδέψει : στήν ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ του εἶδε τὸ λοχαγὸ Οὐρτσάγιεφ, γραμματέα τοῦ ἀρχιστρατολόγου.

— Πού τριγυροῦσας; τὸν ρώτησε ὁ λοχαγός. Μιὰ ὥρα σέ περιμένω. Μπορεῖς νά μου φτειάξῃς μιὰ στολή ;

— Κύριε!... ἄρχις νά λέῃ ὁ Μερκούλωφ, βγάζοντας ἐνθουσιασμένος τὸ καπέλο ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ μαζί καὶ μιὰ τούφρα μαλλιά. Δὲν! ἴστε ὁ πρώτος, ἡ εὐγένεια σας. Ἄ!... Κύριε... Ἐγὼ ἔχω γνώσει τὸ βαρῶνο Σπούττσελ, τὸν Ἐδουάρδο Κόβλιτς... Ὁ κ. ἱπολοχαγὸς Ζεμπουλατόφ μου χρωστᾷ ἀκόμα δέκα ρούμπλια... Ἄ, γυναίκα, δόσε γρήγορα μιὰ καρτέλα στήν Εὐγενεία Του! Λοιπὸν θέλετε νά σᾶς πάρω μέτρα ;

— Φυσικά. Θά φροντίσω νά μοῦ βρῆς μιὰ καλὴ τσόχα κ' ἡ στολή θά εἶναι ἔτοιμη σέ μιὰ βδομάδα! ποσα θά πάρῃς ;

— Τί μοῦ λείπει ἡ Εὐγενεία Σας ; ἔκαμε γελώντας ὁ Μερκούλωφ. Δὲν εἶμαι κανεὶς ἐμπορος. Ἐξέρουμε πῶς συνεννοοῦνται μετὰ τοὺς εὐγενεῖς! Προσάνταν ὅταν ἐντύσαμε τὸν Πρόξενο τῆς Περσίας, δὲν εἶπαμε οὔτε λέξι...

Τὰ μέτρα ἐπάρθησαν κ' ἀφού ἐξέβγαλε τὸ λοχαγὸ, ὁ ράφτης ἔμεινε μὴ ὄρα ὀλόκληρη καρφωμένος σὲ πίν'ο του, καὶ κυττώντας τὴν γυναίκα του μετὰ τὴν ὄψη. Δὲ μποροῦσε νά πιστεῖ...

— Νά μιὰ περιπέτεια! μουμούρισε ἐπὶ τέλους. Πού θά βρῶ τὰ λεφτὰ γιὰ τὴν τσόχα! Ἀκονία φίλη μου, δάνεισέ μου τὰ λεφτὰ πού κερδίσαμε ἀπ' τὴν ἄγελάδα!

Ἡ Ἀκονία τὸν ἐγλέυσε καὶ τὸν ἔφτυσε. Πιάστηκαν μαλλιά μετὰ μαλλιά καὶ δάρθησαν ἄγρια. Ἡ Ἀκονία τὸν χτύπησε μετὰ τὴν ταμπάδα, αὐτὸς τῆ; ἔσπασε ἕνα σωρὸ πιάτα σὲ τὸ κεφάλι. Τέλος τῆς πῆρας τὰ χρῆματα. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτὸ ἐκείνη ἦταν σὲ κρεβάτι κ' ἔκρυβε ἀπὸ τοὺς καλοφάδες τὰ μελανιάσματα τοῦ κομποῦ της, ἐνῶ ὁ ἄντρας της ἔτρεχε σὲ μαγαζιά, βριζότανε μετὰ τοὺς ἐμπόρους κ' ἐπὶ τέλους διάλεξε μιὰ τσόχα κατὰ τὴν ἡλῆ.

Μόλις τέλειωσε μιὰ βδομάδα, ἡ στολή ἦταν ἔτοιμη.

Ὁ Μερκούλωφ τὴν εἰσιδέρωσε, βγήκε σὲ δρόμο, τὴν χρέμασε σ' ἕνα περαστῆρι κ' ἄρχισε νά τὴν βουρτσίζῃ. Τῆ; ἔβγαξε ἕνα χνοῦδι, ἔκανε πίσω δύο βήματα, τὴν ἐκύταξε μισοκλείνοντας τὰ μάτια, κ' ἀνακάλυπτε κ' ἄλλο χνοῦδι· αὐτὸ βάσταξε δύο ὄρες.



—Τάχει με το διάβολο, όταν έχη να κάρη κανείς μ' αυτούς τους κυρίους! Έλεγε στους διαβάτες. Δε μπορώ πια μ' αυτή τη στολή, κατακόπτηκα. Όλοι αυτοί οι κύριοι είνε ντελικάτοι γεραματισμένοι πήγαινε δού τώρα να τους ευχαριστήσης!

Τὴν ἄλλη μέρα, λούστηκε, χτενίστηκε, λούτζε τὴ στολή σ' ἕνα καινούργιο κομμάτι τσιτῆ και τράβηξε γιὰ τοῦ λοχαγοῦ.

—Δέν μου μένει ὡρα νά μιλήσω μαζί σου, χωριατὴ! ἔλεγε σέ κάθε διαβατὴ, ἀφοῦ μόνος του τοῦ ἔπιανε κουβέντα. Δε βλέπεις, ζῶον, πάω μιὰ καινούργια στολή στὸν κ. λοχαγό; Σέ μιῆ ὥρα εἶχε γυρίσει.

—Τὰ συχαρῖα μου! τοῦ εἶπε ἡ γυναῖκα του με κάποια ἀνυσυλία κ' ἕνα εἰρωνικό γέλιο. Χωρὶς ἄλλο θάσαι γιομάτος λεπτὰ!

—Καὶ σὺ εἶσαι ἕνα κτῆνος! ἀπήντησε ὁ Μερκούλαφ. Δέν ξέρεις πῶς οἱ ἀληθῖνοι ἀφεντὰδες δέν πληρώνουν ἀμείσως; Τὶ τὸν πέρασες τὸν Λοχαγό; γιὰ κανένα μπακάλη νά μου μετρήσῃ τὰ χρήματα στὸ λεφτὸ! Κτῆνος!

—Ἐμεῖς δύο μέρες στὸ κρεββάτι, χωρὶς νά φῆ, οὔτε νά πῆ, παραδομένοι σ' ἕνα αἰσθημα ἱκανοποιήσεως, ὁμοιο μ' ἐκεῖνο πού ἔνοιωσε ὁ Ἡρακλῆς όταν εἶχε ἐπιτελέσει περὶ τοὺς ἑφτά ἀθλοὺς του. Τὴ τρίτη μέρα ἐξέκρινσε γιὰ τοῦ λοχαγοῦ...

—Ἡ εὐγενεία του ζήτησε; ρώτησε μὲ σιγανὴ φωνὴ τὴν ὀρνιθάντα μακίνοτας μὲς! στὸν ἀντιθάλαμο.

Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἀρνητικὴ καὶ ὁ ράφτης ἀναγκάστηκε νά περμιμένη ἐκεῖ.

—Πετᾶχτέ τον ὄσω! ἀκούσε ἀξασφᾶ, ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἀνανομῆ, νά φωνᾶζῃ ὁ λοχαγὸς ἀπὸ μέσα. Πέστε του τὸ Σάββατο!

Ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγοῦ ἦταν βραχνὴ κ' ἄγρια. Τὸ Σάββατο, τὸ ἄλλο Σάββατο, τὸ παραπάνω Σάββατο, ἢ ἴδια ἀπάντησις. Ἐνα μῆνα πηγαίνερχότανε στοῦ λοχαγοῦ περιμένοντας ὡρες ὀδοκλήρες στον ἀντιθάλαμο. Ἀντὶ νά τὸν πληρώσουν τοῦ ἔλεγον νά ἔξουμπισθῇ καὶ νά ξαναπῆ τὸ Σάββατο! ἀλλὰ δέν ἀπελαπίζοντανε, δέν ἐμουςμορῆζε, ἀπ' ἐναντίας! Μάλιστα ἐπάχαινε... Ἡ μακρὰ ἀνάμονη στὸν ἀντιθάλαμο τὸν ἐχαριστοῦσε. Τὸ «πετᾶχτέ τον ὄσω!» ἀντηχοῦσε στ' αὐτὰ του σὰν γλυκερὰ μελωδία. «Πῶς καταλαβαίνει κανεὶς ἀμέσως ἕνα ἀνθρώπο εὐγενῆ!» ἔλεγε κάθε φορὰ πού γύριζε ἀπὸ τὸ λοχαγοῦ, μ' ἐνθουσιασμό. «Ἐκεῖ, στὴν Ιετρού... οἶ, ὅλοι εἶν' ἔτσι...»

Ὁ ράφτης θὰ ἔστεργε νά πηγαῖν ὡς πού νά πεθάνῃ στοῦ λοχαγοῦ καὶ νά περιμένῃ στὸν ἀντιθάλαμο, ἀν ἡ γυναῖκα του δέν ἀπειτούσε τὰ λεφτὰ τῆς ἀγγιλάδας.

—Ἐφερεις τὰ λεφτᾶ; τὸν ἐρωτοῦσε κάθε φορὰ. Ὁχι; Βρωμόσκυλο, τί μου ἔκανες! Ἐ;...!

Κάποιο βράδι, γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἄγορά ὁ Μερκούλαφ, φορημένος βαρεὶά μ' ἕνα τσουβάλι κάρβουνα. Ἡ γυναῖκα του πῆγαινε πίσω του. Ἄσφᾶ ὁ ράφτης σταμάτησε, σὰν νά κερφώθηκε στή θέσι του κ' ἐβόλαε μιὰ χαρούμενη κραυγὴ. Μὲς ἀπὸ κάποιο κέντρο, μέρδος ἀπὸ τὸ ὄποιο περνοῦσαν, ἕνας κύριος μὲ ψηλὸ καπέλλο, ἐβγαίνε ὄσω σὰν τσακωμένος, μὲ τὸ πρόσωπο κατακόκκινο. Τὰ μάτια ἀναμμένα. Πισὸν τὸν κινηγοῦσε ὁ λοχαγὸς Οὐτρετάγῳφ κρατώντας μιὰ στέκα τοῦ μπυλιάρδου στὸ χέρι, ἔξοκουφωτος, μὲ τὰ μαλλιά του ἀνω κάτω καὶ τὰ ρούχᾶ του τσαλακωμένα. Ἡ καινούργια του στολή ἦταν λευκὴ; ἡ μιὰ τῆς ἐπωμῖδα εἶχε ἔξακαρφωθῇ καὶ τρεὶ κομμάτια ἦταν κομμένα.

—Νά σοῦ δεῖξω πῶς παίζον, ἀπατεῶνα! φώναξε ὁ λοχαγός, κρεαδίνοντας μὲ λύσσα τὴ στέκα καὶ σκουπίζοντας τὸ μέτωπό του. Θά σέ μᾶθω, κτῆνος, νά ξαναπαίζης μὲ ἐντίμους κυρίους!

—Κύτταξε λίγο, ἡλιθία! ψιθύρισε ὁ Μερκούλαφ σποφώχοντας τὴ γυναῖκα του. Κύττα τί θὰ πῆ εὐγένεια! Γιὰ νά κάρη ἕνας ἐμπορος ἕνα ρούχο γιὰ τὴ βρωμογορτή του, θὰ τὸ ἔχη δύο χρόνια χωρὶς νά τὸ φορᾶ, κ' ὁ λοχαγὸς μας χάλασε κίολας τὴ στολή του κ' ἔφτιαξε ἄλλη!

—Πῆγαινε νά τοῦ ζητήσης τὰ λεπτὰ σου! τοῦ εἶπε ἡ Ἀκσινία.

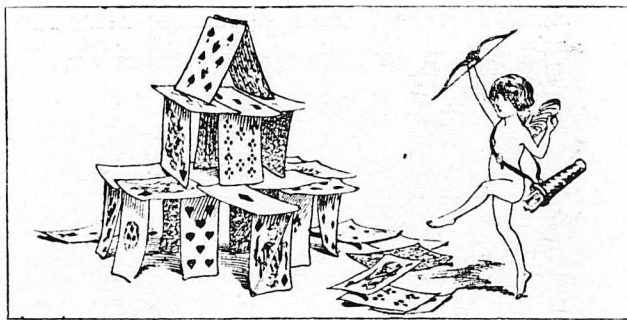
—Τὶ λές καὶ σὺ; Μὲς! στὸ δρόμο; Σῶτα...!

Αὐτὸς ἤθελε ν' ἀντισταθῇ καὶ νά μὴν πάη νά ζητήσῃ τὰ λεφτὰ ἀπὸ τὸ καινωμένο λοχαγό, μὲ ἡ γυναῖκα του τὸν ἐξαναγκασε νά πάη.

—Φύγε ἀπὸ δω! τοῦ εἶπε ὁ λοχαγός, μ' ἔνοχλεῖς.

—Καταλαβαίνω πῶς ἐνοχλοῦ τὴν εὐγενεία σας, εἶπε ὁ Μερκούλαφ. Μὰ δὲ φταῖω γώ... μ' ἔστειλε ἡ γυναῖκά μου... ἔνα ὄν χωρὶς λογικὴ. Ἐφέρετε κ' ἐσεῖς ὁ ἴδιος τί μυαλὸ μπορεῖ νάχη μιὰ γυναῖκα.

—Εἶνε ἀρκετὸς καιρὸς πού μ' ἐνοχλεῖς! οὐρλιάζε ὁ λοχαγὸς γουρλώνοντας τὰ μάτια του, πού ἦταν θολωμένα ἀπ' τὸ κρασί. Ἐξουμπήσθου ἀπὸ μπροστὰ μου.



ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η ΧΑΡΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

[Ἀπὸ τὸ περὶφημο βιβλίον τοῦ Ἑτελλῆ]

Εἰς τὸ «Μπουκέτο» εἶχαμε δημοσιεύσει πρό τινας τὴν σημασίαν τῶν παιγιόχαρτων σταῖς πασιέντζας. Ἐξηγοῦσαμεν εἰ σημαίνουν τὰ καρὰ καὶ τὰ αἰ κοῦπες, μεταφράσαντες πᾶν τὸ σχετικὸν ἀπὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν. Λαβόντες σήμερα τὸ νέον φύλλον τοῦ ἀμερικανικοῦ περιοδικοῦ μὲ τὴν συνέγραναι τῆς «χαρτομαντείας» τοῦ Ἑτελλᾶ, σπεύδομεν νά δώσωμεν καὶ τὴν συνέγραναι :

ΤΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ

Ἄ Ἄσος ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δέκα καὶ τὸ ἔννεά σημαίνει θάνατον τρίτου προσώγῃ. Ἀκόμη μεγάλην θλίψιν ἰδικὴν σου, προσδοσάν φιλικὴν καὶ μάλιστα κλοπὴν.

Ἄ Ῥήγας σημαίνει ἄνδρα πολιτικὸν μετὰ τοῦ ὀποιοῦ ἔχετε υποθέσεις. Ἄνεστραμμένος σημαίνει ὅτι θὰ χάσης δίκην ἢ θὰ σοῦ συμβῇ μεγάλη ἀτοξία στὰς υποθέσεις σου.

Ἄ Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναῖκα λυπημένη, χήρα ἀμχανούσαν.

Ἄ Φάντης σημαίνει θυραμνίαν γιὰ σὰς ἐκ μέρους τρίτων.

Τὸ Ἐννέα σημαίνει βραδύτητα στὰς υποθέσεις σας. Ἄν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἔννεά καρρὰ καὶ ἄσσον σπαθὶ σημαίνει ὅτι ἡ ἀποστολὴ χρημάτων τὰ ὀποῖα περιμένετε θ' ἀναβληθῇ.

Τὸ Ὄκτώ σημαίνει κακοτυχίας. Ἄν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἑπτὰ καρρὰ καὶ εἶναι παραπλεῦρας φιγοῦρας σημαίνει δάχρυακαὶ ἔριδας.

Τὸ ἔπτὰ σημαίνει γρηκνίαι καὶ στενοχώριες. Ἄν εὐρύσκειται ὀμως πλησίον σὲ κοῦπες σημαίνει τὸ ἄκρας ἀντίθετον.

ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ἄ Ὄσος μαζί μὲ τὸν ἄσσον καρρὰ, καὶ τὸ ἑπτὰ σπαθὶ σημαίνει κέρδος, ὀφρῆλαιαν μεγάλην ἐπιτυχίαν, εἰς τὰς υποθέσεις σας. Ἄν σοῦ χωροστοῖον χρημάτων θὰ τὰ λάβης.

Ἄ Ῥήγας παριστάνει φίλον εἰλικρινὴ ὄστις εἶνε διατεθειμένος νά σὰς ὑποστηρίξῃ.

Ἄ Ἡ Ντάμα σημαίνει γυναῖκα μιλαχορινήν, ἀντιζηλιαν, ἀνταγωνισμόν.

Ἄ Φάντης παριστάνει φίλον ἐρωτευμένον

Τὸ δέκα σημαίνει κέρδος καὶ ἐπιτυχία εἰς κάθε υπόθεσιν.

Τὸ Ἐννέα διὰ μὲν τοὺς νέους σημαίνει ἐρωτικὴν ἐπιτυχίαν. Διὰ τὰς χήρας ναυάγιον συνοικεῖσιν.

Τὸ Ὄκτώ σημαίνει ἐλπίδα ἐπιτυχίας ὑποθέσεως χρηματικῆς.

Τὸ ἔπτὰ σημαίνει κληρονομίαν συγγενοῦς, ὅταν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ ἑπτὰ καρρὰ καὶ ἔννεά σπαθὶ.

Αἱ πασιέντζες παίζονται μὲ τὰ 32 χαρτὰ τοῦ Πικέτου.

ΕΤΤΕΛΑ

—Καταλαβαίνω τὴν εὐγενεία σας, εἶπε ὁ ράφτης. Ἄλλὰ τὰ λεφτὰ εἶνε τῆς γυναῖκός μου... γιατί, εὐαρεστηθῆτε νά τὸ μάθετε, ...εἶνε ἀπ' τὴ πούλησι τῆς ἀγγιλάδας. Πουλήσαμε τὴν ἀγγιλάδα μας στὸν παπὰ τὸν πᾶτερ Ἰούδα.

—Ἄ! ἀκόμη μιλάς, σκουλήκι! φώναξε ὁ λοχαγός. Ἄπλωσε τότε τὸ χέρι καὶ μπλάφ! Τὰ κάρβουνα κατακύλησαν ἀπὸ τὴν πλάτη τοῦ Μερκούλαφ. Ἄστραψε ὁ ἥλιος; γι' αὐτόν. Τὸ καπέλλο τὸ σφουγς ἀπὸ τὰ χέρια. Ἡ γυναῖκα του ἔμεινε κατάπληκτη. Στάθηκε ἀκίνητη ἕνα λεπτὸ, σὰν τὴ γυναῖκα τοῦ Λωτ πού ἔγινε ἄλατι, ἔπειτα προχώρησε καὶ κύτταξε φοβημένοι τὸν ἀντρα τῆς. Μὲ μεγάλη τῆς ἐκπληξί εἶδε ἕνα ἤερο χαμόγελο νά πλανιέται στὰ χεῖρῃ του. Δάκρυα ἔλαμπαν στὰ γελαστὰ μάτια του. Τῆς ψιθύρισε συγγνημένως :

— Μ' ἔδειρε, ἀγάπη μου. Μὴ σὲ παραξενεύει. Ἔτσι εἶνε οἱ εὐγενεῖς. Εἶδες πῶς φαίνονται οἱ κολοὶ τρόποι. Μὰ τί ἀβρότητα σήκωες τὴ στέκα! Ἄν ἤξερες πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος! Μοῦ θύμης τὴ Πετροῦπολι. Θυμᾶσαι τί ξόλο μοῦ κοπανοῦσαν ἐκεῖ οἱ εὐγενεῖς; Τὶ εὐτυχία!...

Καὶ τὰ μάτια του γυαλοκοποῦσαν ἀπὸ χαρὰ... ΑΝΤ. ΤΣΕΧΩΦ

